

4.2.2026 Kristus, Jumalan kirkkauden säteily

Ensi sunnuntaina vietetään kynttilänpäivää. Jo keskiajalta on peräisin tapa siunata kaikki vuoden aikana käytettävät kynttilät kirkoissa helmikuun alussa. Siitä nimitys kynttilänpäivä.

Roomalais-katolisessa kirkossa perinne on jatkunut edelleen. Sen sijaan meidän kirkossamme tästä on luovuttu. Tuleehan kirkkomme valaistus tänä päivänä sähkölampuista.

Perinteisesti kynttilänpäivää on vietetty 40 päivää joulusta, joka on 2. helmikuuta. Nykyisin kynttilänpäivän vietto on siirretty seuraavaan sunnuntaihin, joka tänä vuonna on 8. helmikuuta.

Kynttilänpäivä liittyy vahvasti jouluun, sillä päivän aiheena on Jeesuslapsen tuominen temppeliin puhdistumista varten Mooseksen lain mukaisesti 40 päivää syntymästä. Tästä kertoo Luukkaan evankeliumi.

Kun Maria ja Joosef toivat Jeesuslapsen temppeliin, siellä oli vastassa hurskas mies, Simeon nimeltään. Hän ymmärsi Pyhän Hengen vaikutuksesta, että Jeesus olisi tuleva Israelille luvattu messias ja pelastaja.

Hän yltyy ylistämään Jumalaa ja sanoo: ”Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä, niin kuin olet luvannut. Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut: valon, joka koittaa pakanakansoille, kirkkauden, joka loistaa kansallesi Israelille.” (Luuk. 2:29-32)

Simeon jo näki sen, että Jeesus on meidän valomme. Hän on tullut olemana valona niin meille pakanoille kuin omaisuuskansalleen juutalaisille. Jeesus sanoo itsestään: ”Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.” (Joh. 8:12).

Hänen seurassaan meidän on parasta olla, sillä Häntä seuratessamme me näemme tien kulkevan keskellä pimeyden. Jeesus pitää omistaan huolen ja näyttää tietä. Loppujen lopuksi se vie taivaaseen Jumalan luokse. Siellä saamme katsella Jumalan kirkkautta.

Sitä kirkkautta Jeesus tuli maan päälle säteilemään. Jeesuksessa näemme valon pilkahduksia taivaasta.

Jyrki Smolander

kappalainen, Huittisten seurakunta

11.2.2026 Elämänpuu

Alussa Jumala loi taivaan ja maan sekä ihmisen, jonka asetti asumaan paratiisiin. Sinne Jumala oli istuttanut puutarhan, jossa kasvoi kauniita, hedelmää tuottavia puita. Kaksi puuta mainitaan erikseen. Elämän puu oli tarkoitettu antamaan ihmiselle ravinnon ja terveyden.

Toinen puu oli hyvän- ja pahantiedon puu, mistä Jumalan sanan mukaan ihmisen ei ollut lupa syödä. Jos hän sen tekisi, hän olisi kuoleman oma.

Paratiisissa oli hyvä olla, kunnes alkoi kuulua käärmeen suihinää. ”Sssshhhh... Onko Jumala todella sanonut niin? Syökää toki, niin voisitte itse olla jumalan kaltaisia..?” Ja niin yksi Jumalan tahdon vastainen teko ajoi ihmisen pois paratiisista.

Käärmeen suihin kuuluu tänäänkin. Olemme laittaneet Jumalan pois elämästämme ja uskomme itse olevamme kaikkivoimaisia. Näemme maailman, joka on täynnä Jumalan tahdon vastaisia asioita ja niiden seurauksia; sotia, julmuuksia, sairauksia ja kurjuutta. Jumala vihaa syntiä. Jopa luonto itkee ja valittaa pahuuttamme tuhotulvineen ja myrskyineen.

Jumala on kutsunut meitä luokseen hyvydellä, mutta me emme ole halunneet kuulla. Jumala on sallinut koettelemuksia, mutta me olemme vain kysyneet, mitä pahaa olen tehnyt, kun minulle tapahtuu tällaista? Olemmeko itsekkyydessämme kadottaneet hyvänä ihmisenä olemisen perustaidot.

Paratiisista tähän päivään on pitkä matka. Kuitenkin Jumala on sama eilen, tänään ja huomenna. Hän vihaa edelleen tahtonsa vastaisia tekoja. Silti Hän rakkaudessaan meitä kohtaan lähetti Poikansa meille pelastukseksi, jottei yksikään, joka Häneen uskoo, joutuisi kadotukseen vaan saisi iankaikkisen elämän. (Joh.3:16).

Jeesus kantoi syntimme ristipuulle ja kuoli, jotta me saisimme anteeksiannon ja elämän. Tänäänkin Hän ojentaa kättään, jossa on naulan jäljet, ja sanoo: Tuhlaajapojan lailla saat juosta syliini ja tuntee minun rakkauteni sinua kohtaan. Miksi hätäilet huomisesta? Miksi pelkää? Minä olen sinun kanssasi. Kun tämä kaikki loppuu ja luodaan uusi taivas ja uusi maa, siellä kirkkaudessa Elämänpuu seisoo elämän veden virran rannalla ja odottaa meitä. (Ilm.21:22)

Hilkka Iso-Rautio,
seurakuntalainen

18.2.2026 Millä eväillä paastonaikaan?

Tänään on tuhkakeskiviikko. Se on läntisen kristikunnan kirkkovuodessa juhla, joka aloittaa pääsiäistä edeltävän paastonajan. Paastonajan tarkoitus on valmistaa meitä kristittyjä pääsiäisen viettoon, auttaa miettimään syntejämme ja puutteitamme sekä tekemään niistä parannusta.

Kun puhumme paastoamisesta, ihmiset ymmärtävät sen pidättäytymisenä tietyistä asioista. Joku ehkä kieltäytyy jostakin ruuasta, makeisista, herkuista, television katselusta tai muusta sellaisesta. Tarkoitus on elää yksinkertaisemmin ja vaatimattomammin.

Paastonaika haastaa meidät kysymään, voinko elää ilman jotakin, johon minulla on lupa? Vai onko elämässäni jokin sellainen asia, joka hallitsee minua? Tuo jokin voi hallita ihmistä niin paljon, että se vie pois Jumalan ja lähimmäisen luota.

Vietänpö liikaa aikaa television äärellä tai kännykän ihmeellisessä maailmassa? Uppoudunko liiaksi omiin, sinänsä hyviin harrastuksiini, mutta laiminlyön perhettäni ja ystäviäni?

Paastonaika voi paljastaa riippuvuuksiamme. Tämän voi katkaista paastoamalla eli kieltäytymällä joksikin aikaa siitä, joka ei ole väärin, mutta joka on alkanut hallita elämää liian paljon.

Tuhkakeskiviikon evankeliumissa Jeesus korostaa, ettei paasto ole sinänsä mikään päämäärä tai hengellinen arvo. Raamattu tuo esille sen, että on väärin paaston avulla etsiä tunnustusta ihmisiltä (Matt.6:16) tai yrittää sen avulla kelvata Jumalalle (Luuk.18:12).

Paastonaika kysyy meiltä, itse kultakin, onko Jeesus Kristus sydämessämme? Vai onko sydämeni kovettunut? Onko sanoma ylösnousseesta Kristuksesta totta meille? Meidän on yhä uudelleen palattava Kristuksen luo, rukoiltava, että hän särkisi sydämemme kovuuden, tekisi työtään meissä ja meidän kauttaan tässä maailmassa.

Syvin paasto on sitä, että uskallamme hiljentyä ja pysähtyä Jumalan edessä olemiseen. Mitä Jumala tahtoo juuri minulle sanoa? Miten ja mihin hän tahtoo johdattaa? Elänpö Jumalan tahdon mukaisesti?

Jumalan edessä paljastuu, millaisia olemme. Hän voi murtaa sydäntemme kovuuden. Kun kova ihmissydän murtuu, silloin näemme, emme vain omaa tilaamme vaan myös Jumalan armon ja rakkauden Jeesuksessa Kristuksessa. Ja silloin myös silmämme avautuvat myös lähimmäiselle ja hänen hädälleen.

Jesajan (Jes58:6–7) sanat voimme tallentaa alkaneelle paastonajalle rukoukseksi:
”Toisenlaista paastoa minä odotan: että vapautat syyttömät kahleista, irrotat ikeen hihnat ja vapautat sorretut, että murskaat kaikki ikeet, murrat leipää nälkäiselle, avaat kotisi kodittomalle, vaatetat alastoman, kun hänet näet, etkä karttele apua tarvitsevaa veljeäsi.”

Minna Kultalahti, seurakuntapastori Huittisten seurakunta

25.2.2026 Jumalan työmiehenä

Jumalaa voi verrata työnantajaan, joka rekrytoi työntekijöitä itselleen. Maallisessa työnhaussa meidän on oltava jo valmiiksi eteviä, päteviä, fiksuja, kaiken tietäviä ja osaavia ja monella alalla loppuun asti koulutettuja. Hyvä näin, ja valinta voi olla täysi kymppi.

Sinä päivänä, kun Jumala kutsuu sinut työhönsä elopellolleen osaamis- ja pärjäämiskriteerit ovat yleensä aivan päinvastaiset. Jumala itse haluaa tehdä mahdottomasta mahdollisen. Sen voimme lukea monen henkilön kohdalla Raamatusta niin Vanhan testamentin kuin Uuden testamentin puolella. Kuten myös siitä, miten moni, joka kuvitteli täyttävänsä vaatimukset, tulikin hyljättyksi.

Kaikesta huolimatta Jumalan valinnoilla on selvä loogisuus, miksi Hän tekee, niin kuin tekee.

Kiitos Jumalalle, että Hän itse kouluttaa ja kasvattaa heitä, jotka iäisyysihmisinä elävät keskellämme. Heitä, jotka Pyhän Hengen voimassa kaitsevat ja paimentavat Herran seurakuntaa, jonka Hän omalla verellään on itselleen ansainnut.

Apostolien teoissa saamme lukea, kuinka Paavalikin tiesi: ”Minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa päästä. Ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapsetkin mukaansa. Valvokaa sen tähden ja muistakaa, että minä olen kolme vuotta lakkaamatta yötä ja päivää kyynelin neuvonut teitä itse kutakin. Ja nyt minä uskon teidät Jumalan ja Hänen armonsa sanan haltuun. Hänen, joka on voimallinen rakentamaan teitä ja antamaan teille perintöosan kaikkien pyhitettyjen joukossa.”

Siinä on yksi esimerkki, kuinka Jeesuksen ja kristittyjen raivokkaasta vihollisesta tuli Herran työmies.

Paavali sanoo: ”Kuinka olen palvellut Herraa kaikella nöyryydellä ja kyynelillä koettelemuksissa, jotka ovat kohdanneet minua juutalaisten salahankkeiden tähden” ja jatkaa: ”En minä kuitenkaan pidä henkeäni itselleni minkään arvoisena, kunhan vaan täytän juoksuni ja sen viran, jonka minä Herralta Jeesukselta olen saanut: Jumalan armon evankeliumin todistamisen.”

Herran viran täytäntöönpanolla on oma aikataulunsa, jotta oppisimme kunnioitusta niin Jumalaa kuin toinen toistamme kohtaan. Uskon kuuliaisuutta, nöyryyttä, Jumalan voiman tuntemista, lujuuutta ja rohkeutta. Näitä kehotuksia on monessa Raamatun kohdassa.

Jotta voisimme toimia maailmassa, saamme pyytää viisautta, rakkautta, sielunrauhaa ja olla luottavaisia, että Jumala pitää kaikesta huolen. Jeesuksen ristin juurelle on jokaisella lupa mennä taakkoinensa pyytämään ja saamaan syntinsä anteeksi.

Ennen kaikkea Jumala, opeta meitä, että sinun sanasi on totuus.

Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Brita Haapamäki

emäntä, eläkeläinen